

Сотняччому промінчику над нашим містом, присвячується...

Від нас ідуть... і рідні, і кохані, Батьки і діти, друзі й вороги... І не важливо, пізно то чи рано, Підуть усі: близькі і дорогі... І ти пішов... пішов отою стежкою, Що вже протоптана мільйонами людей.

Комусь наставник, а комусь колега,
Та для усіх Людина — проста і світла... сповнена ідей.
Коли до неба підкидали Твої натружені долоні,
Ти був найкращим в цілм світі Для ще малесенької доні.
Немає тата... «Тата спить», — Говорить донечка до мами.
Болить душа, ой, як болить,
Ти був для неї незрівняним.
Ти був коханим чоловіком І теплим вогником домашнім
Ти укривав від злого лиха,
І для дружини був найкращим.
У миті щастя й в злу погоду,
Ти обіймав, як ніхто в світі,
І вмить зникали всі негоди,
І розквітали в серці квіти.
І все віддав би син для того,
Щоб ти поплескав по плечу
І ще хоч раз в житті порадив,
Дав настанову хоч одну.
Гарячі батьківські обійми,
Щоб огорнули ще його,
Нема рідніше батька сину — Він і опора, і тепло.
Для матері... тут я змовчу...
Не маю слів, щоб підібрати,
Як рветься серце на шматки,
Яка болюча їй ця втрата.
Ти первісток, ти старший син,
Для неї ти навк дитина.
Ніщо не можна з тим зрівняти,
Як любить мати свого сина.
В дитинстві смикав за косички,
Вони ж на це не ображались,
Смислили з дві сестрички

«Дивись, отут ми поставимо лавки, біля них смітники, трохи попереду посадимо квіти, для краси і дерева, можливо, хвойні, а по центру, отут, обов'язково встановимо фонтан. Красааа буде...», — вже трохи ослабленими від тяжкої хвороби руками Руслан Александрович малював і показував сестрі план майбутнього парку, що так мріяв збудувати в нашому селищі.

Робота, для тепер уже колишнього селищного голови Руслана Дубовця, була не просто засобом реалізації, чи способом заробітку грошей, — вона була його справжнім покликанням, що навіть в останні дні життя вселяла надію і ря-

не збагатилось двома дитячими майданчиками, а центральна площа, та інші вулиці селища були вимощені бруківкою та новими тротуарами. Також, дякуючи дбайливому селищному голові, була оновлена матеріально-технічна база всіх трьох дитячих садочків, завершений достойний вигляд Стели Героям Небесної Сотні, загиблим воїнам АТО та встановлений довгоочікуваний пам'ятник воїнам-афганцям. Вперше за довгі роки

Залишається лише вірити в те, що наступники Руслана Александровича, на знак поваги, не занедають все, що тяжкою працею зробив для селища цей Чоловік, а з гідністю продовжать його справу і втілять у життя нездійсненні плани.

Хтось із великих колись сказав: «Коли ти народився, ти плакав, а всі сміялись. Проживи своє життя так, щоб помираючи, ти сміявся, а всі плакали».

Любий син, коханий чоловік і чуйний тато. Дорогий брат, веселий дядько, надійний товариш і відданий друг. Розсудливий ке-

рівник, спритний господар і вправний організатор — справжній батько нашого містечка. Тобі, як нікому іншому, вдалось прожити своє, хоч і коротке життя, так, як говорить ця мудрість. Ти ніколи не відвертався від нужденних, дбав про добробут нашого селища, не

На трьох ділили всі печалі
І щастя множили у три,
Як плачуть молоденькі верби,
Так плачуть дві твої сестри.
Для когось ти був любим дядьком,
Чаклунську одягнувши маску,
Вдавав із себе чародія,
Навчив повірити у казку.
Ти залишався вірним другом,
Тоді й подумати не міг,
Що за своє місце під сонцем,
Не кожен відданість зберіг.
Були і ті, хто в тяжку хвилю
Стали підтримки міцним кругом.
Вони ж не полишали віри,
Оті, хто дійсно зветься Другом.
На небі ти зустрінеш близьких,
Що відлетіли, мов птахи,
І серед всіх очей впізнаєш
Рідненькі, близькі, одні.
Впадеш у батьківські обійми,
І по щоці сльоза стече:
«Мій добрий, сизий, любий тату,
Як нестало нам тебе».
Розкажеш рідному про Землю,
Як ми без нього тут жили,
А він гордитиметься щиро,
Що в нього такий гідний син.
Ти так любив свою роботу:
«Віддати більше для людей,
Свій час, увагу і турботу» —
Одна із головних ідей.
Так поспішав більше зробити,
Неначе щось передчував,
Ти в наше сонячне Рокитне
Всю свою добру душу вклав.
Спустили вулиці без тебе,
Журбу несуть по них вітри.
В парку твоїм гуляють люди,
Твої їм світять ліхтарі.
Лунає сміх дитячий щирий,
Де ти майданчик збудував,
Летять машини по дорогах,
Що для людей ремонтував.
А ти приходиш до нас з сонцем,
Ти в вічних спогадах тепер,
Ти станеш нашим Охоронцем,
Ми не забудемо тебе...

«Робочий день у нього починався не з 9:00, а значно раніше. Та й то, його дуже рідко можна було застати в кабінеті, адже він постійно щось робив: їздив вулицями, особисто перевіряючи, чи виконуються його розпорядження і, видивляючись нові і нові негаразди, котрими негайно треба зайнятися. Спілкувався з людьми, відвідував дитячі садочки і школи, знаходив час, щоб вислухати кожного. Щодня він приїжджав на роботу з новим листочком в руках, на який записував проблеми, котрі потрібно вирішити якнайшвидше. Зранку на ньому були одні завдання, ввечері інші, а наступного дня ще інакші», — таким заклопотаним і небайдужим до земляків загадують свого керівника колеги.

В цей нелегкий час для України, а тому і для нашого селища загалом, більше року тому Руслан Олександрович, не побоюючись труднощів, взяв на себе відповідальність і пішов на посаду Рокитнівського селищного голови.

З того часу наше рідне містечко осяяв ясний промінь сонця. Здавалося б, за такий короткий період неможливо навести лад, де його не було впродовж десятиліть. Проте, завдяки

своєму холодному розуму, гарячому серцю та підтримці небайдужих людей, Олександровичу вдалось підняти селище з руїн...

За період його керівництва, в Рокитному була освітлена велика кількість вулиць, багато з яких більше двадцяти років перебували в суцільній темряві; встановлено два КТП в районі новобудов і відремонтовано значну частину аварійних доріг. На ділянках, що особливо потребували цього, були покладені лежачі поліцейські. Спільними зусиллями в селищі була налагоджена система вивозу сміття, проведена обрізка аварійних дерев та очистка забруднених каналів. Вулиці міста нарешті обзавелись лавками та смітниками. Також була розпочата реконструкція водоканалу, яка продовжуватиметься і надалі. Завдяки Руслану Олександровичу Рокит-

в центрі нашого міста розквіт мальовничий парк, оснащений лавками, ліхтарями, доріжками і квітами. Також, будучи на посаді селищного голови, Руслан Олександрович любив влаштовувати культурно-масові заходи: новорічні ранки, дитячі конкурси, концерти та ін.

Пригадуючи, як виглядало наше селище ще два роки тому і поглянувши на нього зараз, важко переоцінити внесок Руслана Дубовця у розвиток рідного міста, адже протягом короткого часу ця людина змогла вдихнути в Рокитне життя, відновити його зовнішній вигляд і залишити після себе тільки світлу і добру пам'ять...

на тих, хто тебе любив. Біль від того, що твоє життя обірвалось так рано, так раптово, неоціненною втраченою ліг на наші серця...

Але людина помирає тоді, коли помирає останній спогад про неї. І я не знаю напевне, куди потрапляє вона після смерті, але я точно знаю, де вона залишається. Ті, кого ти любив, кого поважав, кому допоміг, завжди будуть у пам'яті з тобою.

*Бо ти отам,
де пекуче болить,
Ти отам, де тривожно
так б'ється,
Ти назавжди теплом і
добром
Закарбуєшся в нашому
серці..*

Христина КИБУКЕВИЧ.

